

Arrest

nr. 222 665 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VERBEKE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 april 2016 België is binnengekomen, diende op 3 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrucken werden genomen op 15 maart 2016 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/05/2016
Overdracht CGVS: 01/08/2016*

U werd gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en op 13 oktober 2017 van 14 uur tot 18.05 uur en op 7 december van 14 uur tot 15.33 uur in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Verbeke Tessa, was gedurende beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent 34 jaar oud en afkomstig uit Sabrabad in het district Alishang in de provincie Wardak. U bent het soenitische geloof aanhangig.

In 2010 verhuisde u naar Kaboel voor uw werk. Op 1 juli 2014 bent u begonnen werken voor Downrange Services in Kaboel. Het is een Amerikaans bedrijf dat enerzijds goederen transporteert van Pakistan naar Kaboel en anderzijds brandstof overbrengt van Tadzjikistan naar Afghanistan. U werkte er als IT-manager.

U ging regelmatig terug naar uw geboortedorp, waar uw familie tot op heden nog steeds woont. Eind december 2015 ging u op bezoek bij uw familie. U ging met uw vrienden mee voor het middaggebed. U werd gebeld door uw vrouw, ze vertelde dat de taliban u bij u thuis in Sabrabad was komen zoeken. U vertrok hierop onmiddellijk terug naar Kaboel.

De volgende ochtend belde u uw familie op. Uw vader vertelde u dat de taliban opnieuw gekomen waren om u te zoeken. U bleef nog gedurende een week verder werken. U wilde na een werkdag naar uw huis in Kaboel gaan toen een winkelier in de straat u waarschuwde dat er mannen naar u op zoek waren. De winkelier had hen getoond waar u woonde. U vertrok hierop naar het huis van een vriend. U verbleef twee dagen bij hem. Daarna keerde u terug naar huis en merkte u dat ze bij u binnen waren geweest.

U ging terug naar uw werk en praatte met uw baas. Hij zei u dat u weg moest gaan gezien u iedereen in het bedrijf in de problemen kon brengen. Vervolgens vertrok u met het vliegtuig naar Iran.

Sindsdien wordt uw familie in Laghman verder bedreigd en lastiggevallen door de taliban.

Vanuit Iran reisde u verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk om uiteindelijk op aan te komen in België op 30 april 2016. U vroeg asiel aan in België op 3 mei 2016.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende documenten voor: foto's, bankafschriften van de New Kabul Bank, uw taskara, een kopie van uw vorige taskara, uw certificaat van de 12de graad, een transcript van schoolresultaten, een diploma van Nangarhar Universiteit, een certificaat van een workshop bij de Nationale Bank van Kaboel, documenten i.v.m. uw tewerkstelling bij Downrange Services, badges van Downrange Services, de enveloppe waarin deze documenten verstuurd zijn en ten slotte een kopie van uw internationaal paspoort.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uit de verschillende interviews die werden afgenomen met het CGVS en DVZ kan worden opgemaakt dat uw verklaringen in verband met uw problemen incoherent en vaag zijn, zoals hieronder wordt aangetoond.

Vooreerst verklaart u dat u eind december 2015 terugkeerde naar uw geboortedorp, Sabrabad, zoals u maandelijks een aantal keer deed om uw familie en vrouw te bezoeken (GV. CGVS, p. 17).

Uw vrouw woonde steeds in Sabrabad, ondanks het feit dat jullie op het moment van de incidenten (december) al ongeveer vier maanden getrouwd waren. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat "het daar niet werkt zoals hier" (GV. CGVS, p. 5), kan maar weinig overtuigen.

U woonde ondertussen al vijf jaar in Koboel, had er uw eigen woonplaats en heeft er universitaire studies gedaan. Dat u dus uw vrouw zou achterlaten in een dorp het waar er taliban zijn, met wie zij plots problemen kreeg, is opmerkelijk.

Op het moment dat u weg was met uw vrienden voor het middaggebed zou de taliban bij u thuis naar u komen zoeken zijn. Uw vrouw lichtte u hier telefonisch over in waarop u inhaakte en terug naar Koboel vertrok (GV. CGVS, p. 15). Uw verklaringen over hoe u deze problemen met de taliban besprak met uw vrouw, die zelf bedreigd werd, zijn weinig aannemelijk. Gevraagd wat u met haar besprak met betrekking tot de problemen zegt u dat, op het moment dat uw vrouw u in paniek belde, “bang was, ik legde op en kon geen advies geven, ik sprak niet met haar en rende weg” (GV. 2 CGVS, p. 7). Dat u uw vrouw, die net is lastiggevallen door de taliban, hierover niet zou spreken is vreemd. Gevraagd naar uw volgend contact met haar in Mehtarlam zegt u louter “in de provinciehoofdstad zei ik enkel, ik ga naar Koboel, dat is alles” (GV. 2 CGVS, p. 7). Ook bij het derde contact in Koboel zou u niet met haar hierover gesproken hebben (GV. 2 CGVS, p. 7). U zegt hier louter over: “ze kon niet spreken, ze zei onze levens zijn kapot”, waarop u haar vroeg om uw vader aan de telefoon door te geven (GV. 2 CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen over de contacten met uw vrouw, die omwille van u ook bedreigd wordt, kunnen niet overtuigen.

Gevraagd naar wat uw plan was sinds het vernemen van deze bedreigingen, zegt u dat uw familie daar nog voor een tijdje moest blijven en dat u ze later wel zou weghalen. Dit is een weinig doorleefde reactie op een levensbedreigende situatie die eveneens betrekking heeft op uw familie (GV. 2 CGVS, p. 7). Nogmaals gevraagd wat u zou doen om uw probleem op te lossen of aan te pakken zegt u dat u van plan was om uw familie daar weg te halen indien de taliban uw adres in Koboel niet zou hebben gevonden (GV. 2 CGVS, p. 7). Gezien de taliban pas een week na uw terugkeer naar Koboel bij u thuis zijn langs geweest is dit maar weinig overtuigend (GV. CGVS, p. 16). U vervolgt dan dat ze hen ook zelfs in Koboel zouden gevonden hebben en dat u voor u zelf dan besloten heeft om het land te verlaten (GV. CGVS 2, p. 7). Dat u niets zegt over wat u voor uw familie van plan was met betrekking tot deze problemen en louter zegt dat ze hen ook in Koboel zou hebben gevonden maakt uw verklaringen weinig doorleefd.

U keerde hierop terug naar uw huis in Koboel en ging opnieuw werken. U benadrukt dat uw leven in gevaar was (GV. CGVS, p. 17). U vlucht onmiddellijk van Laghman naar Koboel. Daarop gaat u gewoon terug aan de slag. Het is zeer opvallend dat, wanneer u en uw hele familie met de dood worden bedreigd, u gewoon opnieuw gaat werken. Na een week werd u door een winkelier in de straat gewaarschuwd dat er mannen naar u op zoek waren. U besloot daarom om bij een vriend te verblijven. Ook nu werkte u ondertussen verder. Toen u na twee dagen terug naar huis keerde, zag u dat uw huis overhoop gehaald was (GV. CGVS, p. 15). Ook nadat de taliban bij u thuis in Koboel geweest was, ging u terug naar uw werk (GV. CGVS, p. 16). Als uw job bij een bepaald bedrijf u tot een doelwit maakt van de taliban en u daardoor gezocht wordt en zowel u als uw familie hierdoor bedreigingen ontvangen, is het vreemd dat u nog steeds blijft verder werken, zeker wanneer ze zowel uw adres in Laghman als in Koboel hebben achterhaald.

Verder doen uw verklaringen met betrekking tot de werkwijze van de taliban vragen rijzen. Eerst komen ze u zoeken in uw geboortedorp Sabrabad net op het moment dat u niet in het huis bent. Vervolgens weten ze u te vinden in Koboel waar ze opnieuw naar uw huis komen als u er niet bent. U kunt ondertussen wel verder ongestoord naar uw werk gaan elke dag. Indien de taliban uw reilen en zeilen in het oog houden en weten wanneer u in het dorp bent en wanneer in Koboel, en waar u precies woonde, roept het vragen op dat zij telkens langskomen – ze komen ook telkens overdag – wanneer u weg bent. Het houdt verder ook geen steek dat de taliban bij u thuis zou komen in Koboel en u, door middel van het overhoop gooien van uw huis, zouden laten weten dat ze daar geweest zijn en u zo de kans geven om weg te vluchten. Dergelijke verklaringen over de pogingen van de taliban om u te pakken te krijgen zijn weinig aannemelijk.

Uw verklaringen over wat er sinds uw vertrek nog allemaal gebeurd is zijn eveneens weinig overtuigend. U zegt dat uw familie ondertussen, zelfs na de talrijke bedreigingen, nog steeds op hetzelfde adres woont in Sabrabad (GV. CGVS, p. 4). Eerst zegt u dat de taliban uw familie met de dood bedreigde. Zo zeiden ze volgens u op de vraag of uw familie bedreigd werd: “als we je zoon niet vinden, laten we je niet leven” (GV.2 CGVS, p. 6). Wanneer gevraagd wordt naar problemen sinds uw vertrek uit de regio zegt u: “Als mijn vader naar de moskee gaat, roepen ze ‘waar is je spionzoon’” (GV.2 CGVS, p. 8) en ook: “... als ze kwaad zijn, vallen ze hem lastig” en “... als ze weten dat ik hier ben dan zullen ze zeggen ‘we zijn correct, hij was een spion’ [...] op dat moment zullen ze iedereen doden, ze zullen hen niet laten leven” (GV.2 CGVS, p. 9). Opmerkelijk genoeg heeft u ook geen idee over hoe vaak ze uw familie hebben lastiggevallen want naar eigen zeggen telde u dat niet (GV.2 CGVS p. 8).

Dergelijke verklaringen aangaande de bedreigingen door de taliban en de frequentie ervan ten opzichte van uw familie, ondanks het feit dat zij nog steeds in het dorp zouden wonen, maken uw verklaringen weinig doorleefd.

Wat betreft uw profiel als IT-manager voor Downrange Services, een Amerikaans bedrijf, dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw werk. Verder dient erop gewezen te worden dat uw werk geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Bovendien heeft u uw werkzaamheden voor Downrange Services gestaakt. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat de taliban u als gevolg van uw vroegere werkzaamheden zou viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker geeft een algemene theoretische toelichting inzake de vluchtelingenstatus. *In casu* meent verzoeker dat de "(beperkte) inconsistenties" zoals opgeworpen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing kunnen worden "ontkracht/weerlegd". Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Waar de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker zijn echtgenote zou achterlaten in Sabrabad, benadrukt verzoeker dat hij slechts vier maanden gehuwd was op het moment van de vervolgingsfeiten. Bovendien was het nooit de bedoeling dat hij en zijn echtgenote zich definitief in Kabul zouden vestigen, vandaar dat verzoeker maandelijks terugkeerde naar Sabrabad.

Verzoeker benadrukt verder dat zijn woning in Kabul omwille van de taliban evenmin een veilige plek betrof voor hem en zijn echtgenote. Hij meent dan ook dat *“het houdt dan ook geen steek dat verzoeker zou dienen te verhuizen met diens echtgenote naar het even onveilige KABUL (...)”*.

(2) Wat de communicatie tussen verzoeker en zijn echtgenote over de bedreigingen van de taliban betreft, benadrukt verzoeker dat hij *“op dat ogenblik, net zoals diens echtgenote, volkomen in paniek was waarbij de ernst van de problemen onmiddellijk tot hem doordrong, waardoor hij moeilijk alles op een rijtje kon zetten.”*

(3) Inzake de vaststelling dat verzoeker zijn familie niet weghaalde uit hun dorp na de bedreigingen door de taliban, benadrukt verzoeker dat zijn vader het dorps hoofd was in Sabrabad en aldus onmogelijk zijn dorp kon verlaten. Verder meent hij dat, indien de hele familie zou wegvluchten, de taliban hun vermoedens van spionage door verzoeker, omwille van zijn tewerkstelling bij het Amerikaanse bedrijf Downrange Services, evident bevestigd zouden zien, gezien het dorps hoofd het dorp niet zomaar zou verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij een verklaring op eer neerlegt van zijn vader, ondertekend en bevestigd door diens neven die tevens dorps hoofd zijn in andere dorpen, waaruit blijkt dat zijn vader niet langer dorps hoofd is in Sabrabad ten gevolge van de problemen met de taliban (verzoekschrift, stuk 3). Hij benadrukt dat een schriftelijk bewijs van (mondelijke) bedreigingen door de taliban quasi onmogelijk te verkrijgen is, doch brengt brieven van dorpsgenoten ter bevestiging van zijn problemen bij in zijn verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 4).

(4) Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog ging werken in Kabul na de bedreigingen van de taliban, benadrukt hij dat *“het stopzetten van diens tewerkstelling geen enkele invloed meer zou hebben op de situatie alwaar hij reeds werd aanzien als spion en als het ware op de “zwarte lijst” stond van de Taliban”*. Hij herhaalt dat hij na een week werd gewaarschuwd dat vreemde mannen in Kabul naar hem op zoek waren, waaruit hij afleidde dat de situatie niet zou stabiliseren zoals hij had gehoopt.

(5) Verzoeker benadrukt verder, inzake de vaststelling dat hij ongestoord kon gaan werken tussen de bedreigingen van de taliban in Laghman en die in Kabul, dat dit een zeer korte tijdspanne betrof van amper één week.

(6) Verzoeker voert verder aan dat zijn familie zich op heden effectief in een uiterst precare situatie bevindt op hun adres in Sabrabad, doch dat een vlucht naar Kabul niet mogelijk is omwille van de onveiligheid aldaar. Bovendien is de taliban op de hoogte van verzoekers woning in Kabul zodat het niet zeker is dat de familie daar veilig zou zijn.

Verzoeker benadrukt nog dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman, waar de taliban een sterke controle uitoefent op de bevolking. Hij citeert uit landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban in deze gebieden financiële hulp zoekt van de bevolking en hierbij soms overgaat tot ontvoeringen voor losgeld. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit een welgestelde familie waarbij zijn vader dorps hoofd is waardoor het aannemelijk is dat de taliban zijn familie benaderde, eveneens in het licht van zijn tewerkstelling bij het Amerikaanse bedrijf Downrange Services.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.”

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting inzake de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* benadrukt hij afkomstig te zijn uit Sabrabad, gelegen in het district Alishang van de provincie Laghman in Afghanistan. Verzoekers herkomst wordt in de bestreden beslissing niet betwist. De veiligheidssituatie in deze regio is, zoals in heel Afghanistan, zeer precair.

De commissaris-generaal bevestigde in andere verzoeken om internationale bescherming immers reeds dat er voor burgers uit de provincie Laghman een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 6).

Verzoeker wijst verder op een veiligheidsincident dat plaatsvond in zijn district Alishang (verzoekschrift, stuk 7) en op de verklaringen van de protection officer tijdens verzoekers eerste persoonlijk onderhoud dat verzoekers district onder controle staat van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 18).

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over de veiligheidssituatie in provincie Laghman gezien Kabul wordt beschouwd als een reëel intern vestigingsalternatief omwille van zijn tewerkstelling bij het Amerikaanse bedrijf Downrange Services. Verzoeker wijst er echter op dat de toepassing van een intern vestigingsalternatief binnen Afghanistan sterk wordt bekritiseerd. Hij verwijst hierbij naar het rapport "*Forced back to danger*" van Amnesty International van 5 oktober 2017.

Uit bovenstaand rapport blijkt tevens dat Kabul dient te worden beschouwd als één van de meest gevaarlijke regio's in Afghanistan. Hij geeft een overzicht van recente veiligheidsincidenten in Kabul en voegt een krantenartikel toe over een incident in oktober 2017 (verzoekschrift, stuk 8). Hij citeert tevens uit het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan en uit een artikel van CNN inzake de talibancontrole in Afghanistan (verzoekschrift, stuk 9). Gelet op deze objectieve informatie kan geen sprake zijn van een veilig intern vestigingsalternatief in Kabul.

Bovendien dient rekening te worden gehouden met verzoekers persoonlijke situatie, als werknemer bij het Amerikaanse bedrijf Downrange Services in Afghanistan, terwijl verzoekers tewerkstelling niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de taliban zeer vaak aanslagen pleegt op Amerikaanse doelwitten.

Bovendien meent verzoeker dat hij door zijn lange verblijf in België bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd waardoor hij nog meer het risico loopt om geïsoleerd te worden door de taliban. Hij citeert uit het rapport "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylos van augustus 2017.

Verzoeker besluit dan ook dat "*Gelet op de nieuwe en actuele rapporten over KABUL, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers en de verslechterde algemene situatie, alsook de individuele situatie van verzoeker waarbij hij in het verleden was tewerkgesteld bij het Amerikaanse bedrijf DownRange Services én bij terugkeer als Westers zal worden gepercipieerd, komt zijn vraag m te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook gegrond voor alwaar hij wel degelijk een geïndividualiseerd risico loopt.*

Er wordt dienaangaande geen enkel onderzoek gevoerd door verweerder alwaar er louter wordt gesteld "wat betreft uw profiel als IT-manager voor Downrange Services, een Amerikaans bedrijf, dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- een niet-vertaalde "*verklaring van de vader van verzoeker en twee andere dorpschefs*" (stuk 3);
- een niet-vertaalde "*verklaring van de dorpsgenoten van verzoeker*" (stuk 4);
- de enveloppe waarmee stukken 3-4 werden verstuurd vanuit Afghanistan (stuk 5);
- een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 maart 2013 in "*analoog dossier*" (stuk 6);
- het artikel "*Five killed in separate incidents in Laghman*" van TOLONews.com van 22 februari 2017 (stuk 7);
- het artikel "*Twin mosque attacks kill scores in one of Afghanistan's deadliest weeks*" van The New York Times van 20 oktober 2017 (stuk 8);
- het artikel "*data reveals*" van CNN van 30 januari 2018.

2.1.3. In een aanvullende nota van 24 april 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van december 2017;
- de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018;
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van mei 2018;
- het EASO-rapport "*Country guidance: Afghanistan*" van juni 2018.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota een beëdigde vertaling naar het Nederlands neer van de stukken 3 en 4 die werden gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de omstandige motivering in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekers echtgenote in Sabrabad zou blijven wonen en niet naar Kabul verhuisde, ondanks het feit dat zij reeds vier maand gehuwd waren. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat het nooit de bedoeling was dat zij hem zou vervoegen in Kabul is niet aannemelijk, gelet op zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waaruit kan blijken dat hij in het verleden reeds had geprobeerd om zijn ouders naar Kabul te verhuizen (*“Waarom bleef uw familie in Laghman wonen waar het zo onveilig is? Toen ik naar de unief ging zag ik het stadsleven. Ik wilde ze overbrengen. Voor mijn ouders, ze zijn maliks, ze hebben verantwoordelijkheden voor het dorp. Mijn vader zei dat hij het niet kon. (...)”*) (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker maatregelen zou nemen opdat zijn echtgenote zich bij hem zou kunnen vestigen in Kabul, gelet op de onveiligheid in verzoekers regio van herkomst. Verzoekers algemene verklaring tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat *“het daar niet [werkt] zoals hier”* (*Ibid.*) biedt dan ook geen afdoende uitleg voor deze ongeloofwaardige verklaringen, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Bovendien geldt het voorgaande te meer nu blijkt dat verzoekers echtgenote en zijn familie problemen kregen met de taliban in hun regio van herkomst in december 2015 (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 15-16), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker maatregelen zou hebben genomen om zijn familie in veiligheid te brengen. Verzoekers vage en ondoorleefde verklaring wanneer hem tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar zijn plan voor zijn familie toen zijn problemen begonnen, namelijk *“Voor een tijdje moeten ze daar blijven en later zal ik ze daar weghalen maar een week later vonden ze mijn huis in Kabul”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 7) biedt geen afdoende uitleg voor verzoekers nalatigheid om maatregelen te nemen om zijn familie in veiligheid te brengen. De Raad wijst er immers op dat de bestreden beslissing terecht opmerkte dat de taliban pas een week na verzoekers terugkeer naar Kabul hem bij hem thuis zou hebben opgezocht, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker direct maatregelen zou nemen om zijn familie in veiligheid te brengen. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat: *“Gevraagd naar wat uw plan was sinds het vernemen van deze bedreigingen, zegt u dat uw familie daar nog voor een tijdje moest blijven en dat u ze later wel zou weghalen. Dit is een weinig doorleefde reactie op een levensbedreigende situatie die eveneens betrekking heeft op uw familie (GV. 2 CGVS, p. 7). Nogmaals gevraagd wat u zou doen om uw probleem op te lossen of aan te pakken zegt u dat u van plan was om uw familie daar weg te halen indien de taliban uw adres in Kaboel niet zou hebben gevonden (GV. 2 CGVS, p. 7). Gezien de taliban pas een week na uw terugkeer naar Kaboel bij u thuis zijn langs geweest is dit maar weinig overtuigend (GV. CGVS, p. 16). U vervolgt dan dat ze hen ook zelfs in Kaboel zouden gevonden hebben en dat u voor u zelf dan besloten heeft om het land te verlaten (GV. CGVS 2, p. 7). Dat u niets zegt over wat u voor uw familie van plan was met betrekking tot deze problemen en louter zegt dat ze hen ook in Kaboel zou hebben gevonden maakt uw verklaringen weinig doorleefd.”*

Bovenstaande vaststellingen worden nog versterkt doordat verzoekers familie, ondanks de beweerde problemen met de taliban, nog steeds in Sabrabad woont. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vader als dorpsoudste het dorp niet kon verlaten en dat de taliban dan zeker zou weten dat verzoeker een spion was, merkt de Raad op vooreerst op dat dit verweer bezwaarlijk een afdoende verklaring kan bieden in het licht van de door verzoeker geuite vrees voor vervolging, waarbij de taliban verzoeker en zijn familie meermaals met de dood heeft bedreigd (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 6, 8, 9). De Raad wijst er bovendien op dat uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde documenten kan blijken dat verzoekers vader niet langer dorpsvoofd is omwille van de problemen met de taliban

(verzoekschrift, stuk 3), zodat zijn functie hem en de familie niet langer kan tegenhouden om hun dorp te verlaten. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder nog aanvoert dat zijn familie zich niet in Kabul kan vestigen omwille van de onveiligheid aldaar en het feit dat de taliban verzoekers woning kent, toont verzoeker niet aan dat zijn familie zich niet elders zou kunnen vestigen. De vaststelling dat verzoekers familie, ondanks de beweerde aanhoudende bedreigingen van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 6, 8, 9), nog steeds in hetzelfde dorp woont is niet aannemelijk en ondermijnt de ernst van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. In de bestreden beslissing werd bovendien terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet precies kan zeggen hoe vaak zijn familie bedreigd werd door de taliban en op ondoorleefde wijze verklaart “vele keren, ik telde niet” (*Ibid.*, p. 8). Dergelijke onwetendheid en gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker doen verder afbreuk aan de ernst van zijn vrees voor vervolging.

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt bovendien verder gerelativeerd door de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na herhaaldelijke bedreigingen door de taliban zijn werkzaamheden in Kabul nog zou verderzetten (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 15-16). Verzoekers verweer dat dit geen invloed zou hebben gehad omdat hij toch al op de “zwarte lijst” stond van de taliban en dat hij hoopte dat de situatie zou stabiliseren is te lichtvoetig om zijn passieve houding in het licht van de bedreigingen van de taliban te verklaren. Van verzoeker, die verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zich te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat: “U keerde hierop terug naar uw huis in Kaboel en ging opnieuw werken. U benadrukt dat uw leven in gevaar was (GV. CGVS, p. 17). U vlucht onmiddellijk van Laghman naar Kaboel. Daarop gaat u gewoon terug aan de slag. Het is zeer opvallend dat, wanneer u en uw hele familie met de dood worden bedreigd, u gewoon opnieuw gaat werken. Na een week werd u door een winkelier in de straat gewaarschuwd dat er mannen naar u op zoek waren. U besloot daarom om bij een vriend te verblijven. Ook nu werkte u ondertussen verder. Toen u na twee dagen terug naar huis keerde, zag u dat uw huis overhoop gehaald was (GV. CGVS, p. 15). Ook nadat de taliban bij u thuis in Kaboel geweest was, ging u terug naar uw werk (GV. CGVS, p. 16). Als uw job bij een bepaald bedrijf u tot een doelwit maakt van de taliban en u daardoor gezocht wordt en zowel u als uw familie hierdoor bedreigingen ontvangen, is het vreemd dat u nog steeds blijft verder werken, zeker wanneer ze zowel uw adres in Laghman als in Kaboel hebben achterhaald.”

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de werkwijze van de taliban niet aannemelijk zijn. Verzoekers verweer dat er slechts één week verliep tussen de bedreigingen van de taliban in Laghman en de bedreigingen in Kabul doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat: “Verder doen uw verklaringen met betrekking tot de werkwijze van de taliban vragen rijzen. Eerst komen ze u zoeken in uw geboortedorp Sabrabad net op het moment dat u niet in het huis bent. Vervolgens weten ze u te vinden in Kaboel waar ze opnieuw naar uw huis komen als u er niet bent. U kunt ondertussen wel verder ongestoord naar uw werk gaan elke dag. Indien de taliban uw reilen en zeilen in het oog houden en weten wanneer u in het dorp bent en wanneer in Kaboel, en waar u precies woonde, roept het vragen op dat zij telkens langskomen – ze komen ook telkens overdag – wanneer u weg bent. Het houdt verder ook geen steek dat de taliban bij u thuis zou komen in Kaboel en u, door middel van het overhoop gooien van uw huis, zouden laten weten dat ze daar geweest zijn en u zo de kans geven om weg te vluchten. Dergelijke verklaringen over de pogingen van de taliban om u te pakken te krijgen zijn weinig aannemelijk.”

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker vage, ondoorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over die gesprekken die hij voerde met zijn echtgenote na de bedreigingen. Het loutere feit dat verzoeker en zijn echtgenote in paniek waren en moeite hadden om alles op een rijtje te zetten biedt geen afdoende verklaring voor hun summiere telefoongesprekken zoals weergegeven door verzoeker. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat “Op het moment dat u weg was met uw vrienden voor het middaggebed zou de taliban bij u thuis naar u komen zoeken zijn. Uw vrouw lichtte u hier telefonisch over in waarop u inhaakte en terug naar Kaboel vertrok (GV. CGVS, p. 15). Uw verklaringen over hoe u deze problemen met de taliban besprak met uw vrouw, die zelf bedreigd werd, zijn weinig aannemelijk. Gevraagd wat u met haar besprak met betrekking tot de problemen zegt u dat, op het moment dat uw vrouw u in paniek belde, “bang was, ik legde op en kon geen advies geven, ik sprak niet met haar en rende weg” (GV. 2 CGVS, p. 7). Dat u uw vrouw, die net is lastiggevallen door de taliban, hierover niet zou spreken is vreemd. Gevraagd naar uw volgend contact met haar in Mehtarlam zegt u louter “in de provinciehoofdstad zei ik enkel, ik ga naar Kaboel, dat is alles” (GV. 2 CGVS, p. 7). Ook bij het derde contact in Kaboel zou u niet met haar hierover gesproken hebben (GV. 2 CGVS, p. 7).

U zegt hier louter over: “ze kon niet spreken, ze zei onze levens zijn kapot”, waarop u haar vroeg om uw vader aan de telefoon door te geven (GV. 2 CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen over de contacten met uw vrouw, die omwille van u ook bedreigd wordt, kunnen niet overtuigen.”

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat zijn profiel onvoldoende werd onderzocht, is de Raad van oordeel dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat *“Wat betreft uw profiel als IT-manager voor Downrange Services, een Amerikaans bedrijf, dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw werk. Verder dient erop gewezen te worden dat uw werk geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Bovendien heeft u uw werkzaamheden voor Downrange Services gestaakt. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat de taliban u als gevolg van uw vroegere werkzaamheden zou viseren bij terugkeer naar Afghanistan.”*

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn profiel als zoon uit een welgestelde familie in Laghman een vrees voor vervolging heeft door de taliban, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter dit profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviserd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel als zoon uit een welgestelde familie gelinkte problemen aan. Dit geldt te meer nu hieronder zal blijken dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan terug in Kabul kan vestigen (zie *infra*).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins geviserd zou worden hierdoor.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. De door verzoeker neergelegde taskara's en paspoort, foto's, bankafschriften, diploma's en opleidingscertificaten en documenten van Downrange Services kunnen louter verzoekers identiteit, profiel, verblijfplaatsen en werkzaamheden staven, doch mede gelet op wat voorafgaat kunnen zij niet aantonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft bij zijn terugkeer naar Afghanistan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een verklaring op eer neerlegt van zijn vader en andere dorpshoofden en een document van de dorpsgenoten ter bevestiging van zijn problemen, merkt de Raad op dat deze niet volstaan als bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, daar deze getuigenissen ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. De Raad wijst nog op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 18, nr. 3), met name de *“COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten”* van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten, vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

De door verzoeker toegevoegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Laghman is dan ook niet dienstig, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van Laghman, de plaats waar hij geboren is en waar zijn familie woont, dient te gebeuren. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus immers te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). *In casu* blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in 2010 naar Kabul is verhuisd, dat hij er verschillende jobs heeft gehad en dat hij er over een woning beschikt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 4, 10-14). De Raad merkt verder op dat verzoeker verklaarde dat hij maximum één keer per week terug naar Laghman pendelde en dat hij verklaarde "*Ik woonde er niet permanent ik ging er soms. Ik bleef voor een nacht en ging weer weg. Ik ging niet vaak*" (*Ibid.*, p. 17-18). Van verzoeker kan, gelet op zijn verblijf in de stad sinds 2010, dan ook worden verwacht dat hij in de stad Kabul zijn leven zou kunnen verderzetten, temeer nu verzoekers voorgehouden problemen in Kabul reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal Kabul stad (onterecht) als intern vestigingsalternatief heeft aangemerkt, gaat hij aldus uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, gezien de bestreden beslissing immers terecht oordeelde dat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de regio waar verzoeker leeft, zijnde Kabul stad, dient te gebeuren.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 18, nr. 2) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie is, in zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul, dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de bestreden beslissing met betrekking tot stad Kabul is gebaseerd. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Laghman en de beslissing van de commissaris-generaal van 7 maart 2013 waaruit blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een verzoeker om internationale bescherming afkomstig uit Laghman kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht, nu in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming dient te worden getoetst aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij louter omwille van zijn werk bij het Amerikaanse bedrijf Downrange Services een groter risico loopt op om slachtoffer te worden van het geweld dat in zijn regio plaatsvindt, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen omwille van zijn functie als IT-specialist in bovenstaand bedrijf. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag door anti-gouvernementele elementen (AGE's) kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid. De Raad merkt op dat niets verzoeker ervan weerhoudt om werk te zoeken op een plaats waardoor hij zichzelf niet aan een dergelijk risico zou blootstellen. In deze merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat hij thans nog langer werkzaam zou zijn voor het bedrijf Downrange Services. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over een universitair diploma beschikt en dat hij sinds 2010 in Kabul bij verschillende bedrijven en instanties gewerkt heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 10-14), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker over de nodige scholing en werkervaring beschikt om elders in Kabul werk te vinden. Aldus merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus moet in zijn hoofde daarom niet lager worden ingeschat.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij specifiek zal worden getroffen door het willekeurig geweld dat in Kabul plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn langdurig verblijf in Europa.

De Raad merkt nogmaals op dat de stad Kabul niet als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd in hoofde van verzoeker, zodat zijn betoog inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul niet dienstig is.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP